

Hồ Anh Thái

Chợ

Bệnh viện. Ngủ gà ngủ gật như khoá hợp thường niên, sêmina, hội thảo quốc tế và khu vực. Lơ mơ gà gật ngủ ngời trông người bệnh. Khi nào người nằm giãy giụa thì mở mắt, trói lại chân tay cho chặt. Khi nào máy rú lên thì chạy đi gọi bác sĩ. Khi nào y tá đi hút đờm thì thêm một tay giữ cái khăn, xoẹt một cái xoẹt hai cái thì nhăn mặt đau đớn hơn cả người bệnh.

Chính lúc ấy tôi nhìn lên thấy gã. Đúng hơn là tôi nghe gã xuýt xoa trước, ôi khổ thân bác quá. Gã đang nhìn chòng chọc xuống cái hình nhân quần quai run giật sau mỗi cú xoẹt xoẹt hút đờm đau rát. Gã ngồi xồm ồm gói thu lu, đúng kiểu người Việt ra đến nước ngoài rồi vẫn ngồi. Chồm hồm cả một dây tư thế đi cầu đại tiện trên quảng trường, công viên, ga xe điện ngầm. Tư thế đặc nhất khoái ngồi xồm thượng lên cả xí bệt văn minh. 15 năm ở Đức rồi vẫn ko thay đổi thế ngồi. ko thay đổi giọng nói khô khô lỏn nhổn bán sơn địa. Yêu quê hương qua từng âm tiết nhỏ, ai gọi thân sinh là bủ, tôi êm đềm nghe em nói trên xe.

Mà trên xe thật. Gã ngồi đúng tư thế ấy trên xe khách Tây Bắc về Hà Nội. Cô hành khách ngồi bên hỏi anh cũng về HN hả anh. Gã bảo ừ anh về Hà Nội. Nếu dừng ở đó thì câu trả lời đúng nội dung đúng nghi thức, hỏi A thì trả lời A. Nhưng quê ta hỏi A thì sẽ được câu trả lời ABCD, thậm chí cả EFGHI cho đến hết bảng chữ cái. Thế là gã trả lời ừ anh về Hà Nội, có thằng em đang học tại chức tháng này tập trung ở trường nó bảo anh lên chơi HN cho vui, anh đi Đức 15 năm, tháng nào cũng gửi tiền về cho nó, nó khoe đang đại học, hoá ra về thì thấy nó đang tại chức, dốt chuyên tu ngu tại chức, thôi thì méo mó có hơn ko, như thế là nó cũng có chí tiến thủ chờ đề bạt. Đến đây hết bảng chữ cái tiếng Việt, gã có thể chuyển sang bảng chữ cái tiếng Đức, nhưng cô gái chặng ngang bằng một cái kẹo cao su chìa ra mời. Ko anh ko ăn, em cứ tự nhiên. Chối xong lại nhớ đến cái đoạn quảng cáo tivi, trai gái chĩa mồm vào mặt nhau mà nói, kẻ đối thoại phải phẩy tay xua bớt ứ ế khí vì ko chịu ăn kẹo. Thế là nhận kẹo. Thế là nhai chóp chép. Kể tiếp. Cô gái đồng hành chỉ việc thỉnh thoảng mỗi một câu ngắn, hỏi một thì được trả lời hai ba, dần thêm tí nữa đến bốn năm sáu, rướn tí nữa đến mười. Bao nhiêu năm lao động châu Âu vẫn thật thà có gì nói nấy, bao nhiêu năm vẫn yêu quê hương nguyên vẹn thổ âm thổ ngữ, vẫn sắc tố da nước mặn đồng chua, vẫn thế ngồi rung rinh mấy nhịp cầu tre. Nơi quê nhà là anh chăn vịt thì sang xứ người vận là anh chăn

vịt. Nơi quê nhà chăn trâu cắt cỏ, anh xe ôm chợ người buôn nước bọt chỉ trở thì đến gầm trời choáng lộn nào đắp cả vàng lên người hàng chục năm vẫn còn đó rủa rứa xêm xêm.

Gã bảo, em ko ngờ người ác mà có người đẹp thế. Trông như sinh viên. Da trắng má hồng mắt bồ câu hoang dã. Cô ấy mời em cái kẹo, một ngụm nước trong chai Lavi, thế là em lăn quay. Ngã lưng ra ghế há hốc mồm mê man. Thực ra em bay lên trần xe chất lượng cao thấp tèm em nhìn xuống thấy nó thần nhiên lục túi em lấy 12 triệu cộng cái đồng hồ Đức cộng vài thứ quà linh tinh cho họ hàng. Em hô hoán lên. Mấy hành khách ngồi gần cửa sổ mở cửa ra phẩy tay xua một con ruồi tưởng tượng vo ve bay lạc vào trong xe máy lạnh. Em bay vút lên hét vào tai bác tài, bác ta thò ngón út dài ngoáy lỗ tai gáy ra một cục ráy tai. Xe đến bến, hành khách xuống hết, em vẫn mê man giắc mộng bá vương.

Em ko ngờ người đẹp thế mà ác thế. Trông như sinh viên. Có cặp sách hằn hoi. Ngọt ngào lắm. Tí nữa thì em đời đã thiên thu. Bây giờ em thấy nó vẫn đang ôm cặp sách lảng vảng ở bên xe kia kia, anh hô hoán bắt nó hộ em với.

Gã hơn tôi fải đến chục tuổi, mặt già hơn cả bố tôi, mà cứ xưng

là em. Người Bắc lạ thế. Khó mà xưng hô với nhau theo kiểu công dân được. Gặp nhau lần đầu chẳng cần biết tên tuổi cứ xưng em với bất kì ai. Gọi nhau trên điện thoại giao dịch, nào có biết người ta mà cứ ton ton xưng em. Nhưng cứ thử quệt xe vào em, thử nhờ môm nhờ tay với em một cái mà xem, em sẽ nhảy lên thành bố mình ngay.

Gã hỏi hình như trong hôn mê em la hét ghê lắm phải ko? Tôi bảo anh cứ như lợn thọc tiết. Ôi giờ, em làm phiền ông quá, chắc làm ông ko ngủ được. Gã ái ngại thực lòng vì gây ô nhiễm âm thanh cho ông người bệnh của tôi, cho cả phòng cấp cứu. Rồi gã mời tôi khi nào gã khỏi về thăm gã ở xã ấy huyện ấy tỉnh ấy, dân ở đấy ko ăn kẹo cao su ko uống Lavi, hai tháng nữa gã mới trở sang Đức, nếu tôi có dịp sang thì tìm gã ở khu ấy quận ấy thành phố ấy. Đời này được mấy người như gã. Đến chết vẫn ko hết ngô nghê tin người.

*

Cùng lúc gã trai ở góc phòng vặn vẹo quăng quật trên giường. Máy đo huyết áp tim mạch của gã rú rít. Giường gã nằm chỉ là một cái băng ca có bánh xe, người ta mới đẩy vào, cho nằm luôn trên băng ca mà kèn sáng loáng. Gã như hồ rút xích. Bánh xe cứ

trượt đi, băng ca xoay vẹo vọ. Cô người nhà cố giữ cái băng ca cho khỏi đổ. Tôi phải chạy tới giúp. Phải công nhận gã điên trai, sống mũi thẳng tuyệt đẹp. Một con đực lúc thường tôn gái, tội nợ gì chỉ vì tình uống 50 viên thuốc ngủ. Tình hiện hình qua đứa con gái đứng cạnh gã lúc này: một mắt thâm tím, vành mắt rách máu đóng vảy. Trước khi bỏ về nhà làm một giấc ngàn thu, gã quai vào mặt nàng hai quả búa tạ.

Tôi fải cố giúp cô kia xoay người gã lại cho ngay ngắn. Cô tua lại cái bài trên chợ báo chí sáng nay rằng gã uống nhầm thuốc. Chả nhẽ tôi tua lại cái băng văn phòng tôi sáng nay rằng nó là thương nhân nhìn đâu cũng thấy tiền, ko gì qua được mắt nó, lại những 37 tuổi đầu, nó ko thêm cho ai uống nhầm thuốc thì thôi. Chỉ nghĩ vậy đã nghe tiếng khoái trá trên đầu.

Tôi thì bao giờ cũng ngưỡng mộ những kẻ tự tử. Họ còn có lương tâm, còn liêm sỉ, còn trọng danh dự. Chí ít còn là kẻ lãng mạn cuối cùng như gã. Gã có một thằng bạn hàng chí cốt, bố người Tàu, mẹ người Mĩ còn nó sinh ra ở Pháp. Một mình nó mang trên người cả ba châu lục. Ko chỉ là bạn hàng, thằng ấy còn là bạn chơi. Hai đứa cặp nhau đi châu Á châu Âu châu Mĩ. Làm. Ăn. Chơi. Chơi mãi, cô thư kí của gã kết thằng kia. Quấn nhau tin nhau đến nỗi đi đâu cũng ba, có khi ở khách sạn nước

ngoài ba đứa nằm một giường, thằng hợp chủng nhân nằm giữa, gã một bên và con kia một bên. Thằng nằm giữa ko sợ gã thò tay qua người nó như trong chuyện tiểu lâm châu Âu. Tin nhau yêu nhau đến nỗi vài ba năm nay thằng kia ko sang làm ăn thì gã và cô thư kí nằm chung giường, cũng chẳng có ý dành một chỗ cho thằng kia nằm nữa. Yêu nhau kết nhau đến nỗi cô người yêu đòi cưới. Cưới thì sẵn sàng. Nhưng đến thế gã bắt đầu đắn đo. Ngập ngừng. Ngại ngần. Cô người yêu sẽ thành vợ gã. Vợ gã ngày nào cũng biết đến tận cùng. Vợ gã cũng đã biết đến tận cùng của thằng bạn gã ... Gã đọc thấy phép so sánh của người gã muốn cưới. Gã lảng gã lơ gã lơ gã ngây ngô gã trì hoãn. Nhưng mà gã đau. Nhưng mà nàng khóc. Nước mắt đàn bà làm gã nhụt chí, gã chỉ muốn lấy quách nàng đi. Gã quay sang hận thằng kia.

Ngày nào cũng nước mắt. Ngày nào cũng xung đột. Đỉnh cao. Gã hận thằng bạn làm ăn bạn chơi ngày trước. Hận chính gã. Hận con kia. Gã đâm vào mặt con kia hai cái, bỏ về nhà. Tay đau, mà cảm thấy mặt cũng đau. Tìm rượu. Rồi tìm năm mươi viên thuốc ngủ.

*

Tôi gặp lại gã ở một cái chợ khác. Phần lớn đàn ông gặp nhau ở

đấy. Những bãi bia ngồn ngang chi chít trên bản đồ các đô thị. Ngành nào cũng có thể lụn bại trừ sản xuất bia. Bia như thác đổ xuống đầu thị dân. Ném theo thác lũ ngôn từ phong phú tươi mơn sinh động. Rửa sạch giải toả đôi ba nỗi niềm. Tặng thêm miễn phí mấy cái tiểu đường tim mạch gan thận gút ghiếc. Sá gì. Bác sĩ cấm nhưng bác sĩ có khi cũng theo ta ra bãi bia, bia hơi Hà Nội ai cưỡng được. Mọi khó khăn khúc mắc được giải quyết ở đấy. Mọi xung đột được giải quyết hoặc khởi lên ở đấy. Mọi hợp đồng thoả thuận văn bản ghi nhớ được kí ở đấy.

Ba vại bia rồi, tôi đi vào toa-lét. Cái máng dẫn nước tiểu lát gạch men trắng bong, dốc dần xuống, nước trôi triền miên vệ sinh lịch sự. Có một gã vào theo ngay. Gã đứng ở đầu nguồn, một dòng nước hùng dũng nam tính trôi xuống phía tôi ở hạ lưu dòng chảy. Cả hai đi ra gần như cùng lúc. Tôi đưa mắt sang ngang. Nhận ra gã. Gương mặt điển trai ấy, cái sống mũi thẳng tuyệt đẹp ấy.

Gã thú vị nghe tôi giải thích vì sao tôi biết gã. Gã đang ngồi uống bia với thằng bạn ba lục địa mới trở sang làm ăn. Làm. Ăn. Chơi nữa. Rốt cục gã chẳng lấy người gã yêu. Tỉnh dậy sau năm chục viên thuốc ngủ, gã thấy đời cái gì cũng nghiêm trọng mà cái gì cũng nhẹ nhàng. Yêu thì cứ để thế mãi cho nó đẹp, sao lại mưu toan huỷ diệt nó bằng hôn nhân? Hôn nhân rồi nằm bên A

so sánh với bên B rách việc. Đạo này lại như trước, duy trì một giường ba người bạn, gã một bên và con kia một bên, bên cạnh cả A và B thì chẳng ai buồn so sánh nữa, mà thằng nằm giữa cũng chả ngại thằng nằm bên thò tay qua người mình...